

Πρώτη σελίδα
23-10-34

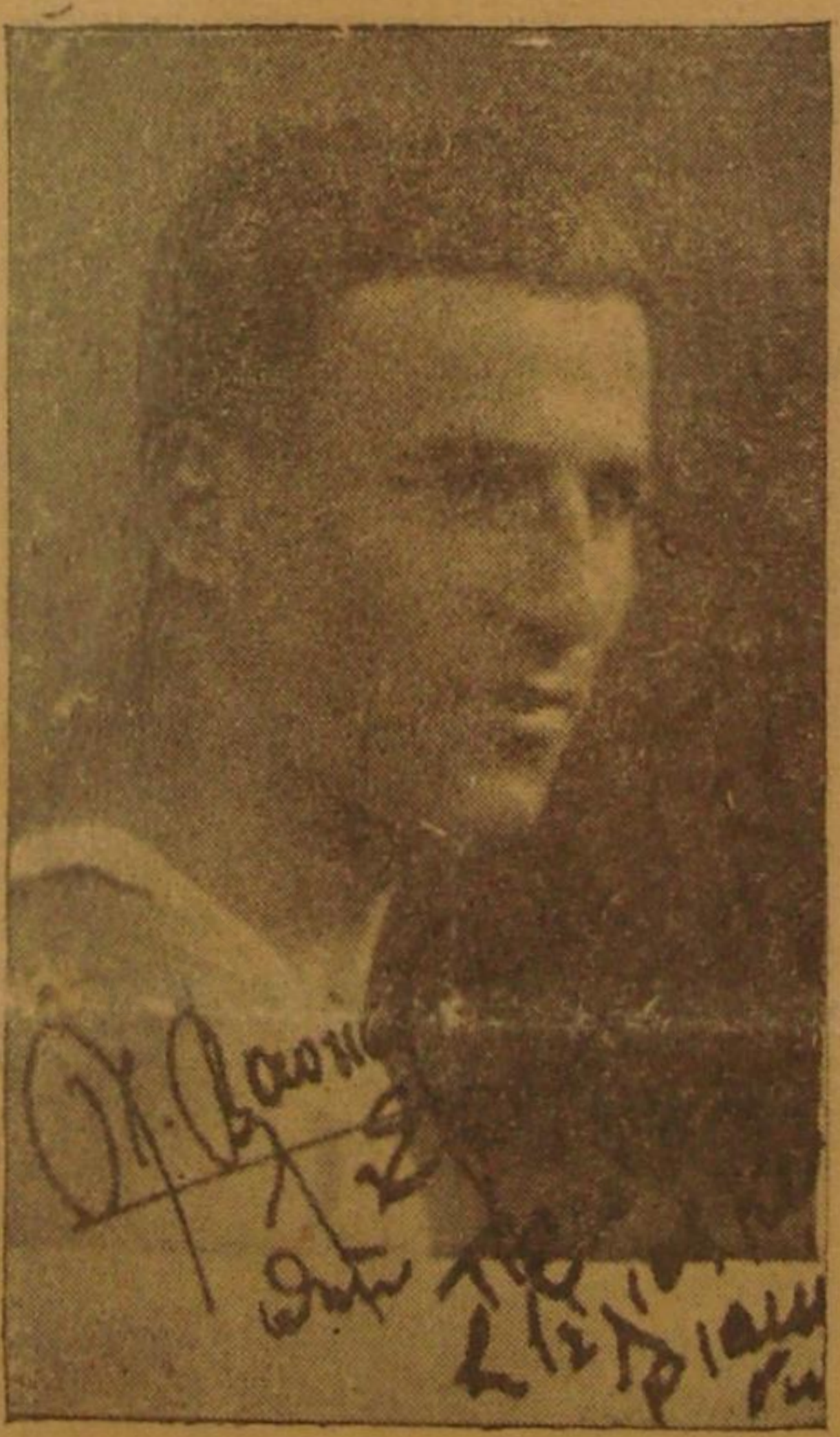
Μια ώρα με τόν δριαμβευτή του Ζάγκρεμπ κ. Στέλιον Κυριακίδη

Η ζωή του στο χωριό και στην πολιτεία.—Φούρναρης.—Καμαριέρης.—Χάουζ-μπούι.—Ποιός «του έβαλε την ιδέα» να γίνει άθλητής.—

1ον

Του συνεργάτου μας ΤΕΥΚΡΟΥ ΑΝΘΙΑ

Μετά τη δεξίωση. Στο «Αποέλ». Σε μια αίθουσα διακοσμημένη με καρτέκλες και τραπέζια. Ξαίρω πώς τὸ καλὰ ὀργανωμένο αὐτὸ σωματεῖο ἔχει καὶ τὸ γραφεῖο του, ἔχει καὶ τὸ ἀναγνωστήριό του. Ἴσως ἔχει μέσα νὰ κατεβαίνουν περισσότερες... ἔμπνεύσεις. Μὰ γιὰ ἕναν

Ο δοξασμένος άθλητής μας κ. ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

άνθρωπο, πὸν πάει νὰ νιώσει ἀπὸ κοντὰ τὴ συγκίνηση καὶ τὴ ψυχολογία τῶν φιλάθλων μας, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ δεξίωση τοῦ «δριαμβευτῆ», ὑποθέτω πὸς εἶναι προτιμότερο «νὰ κατεβαίνουν λιγώτερες ἔμπνεύσεις» καὶ ν' ἀνεβαίνουν στὴν συνείδησή του περισσότερες εἰκόνες «ἐκ τοῦ φυσικοῦ», —πρὸ σωμα πὸν δεχτήκανε τὸ ρῖγος τῆς συγκίνησης, μάτια γιομάτα ἀκόμα μόνο ἀπὸ μιὰ μορφή—τὴ μορφή τοῦ νικητῆ τοῦ Ζάγκρεμπ, τοῦ Στέλιου Κυριακίδη, Μάλιστα. Ἐ

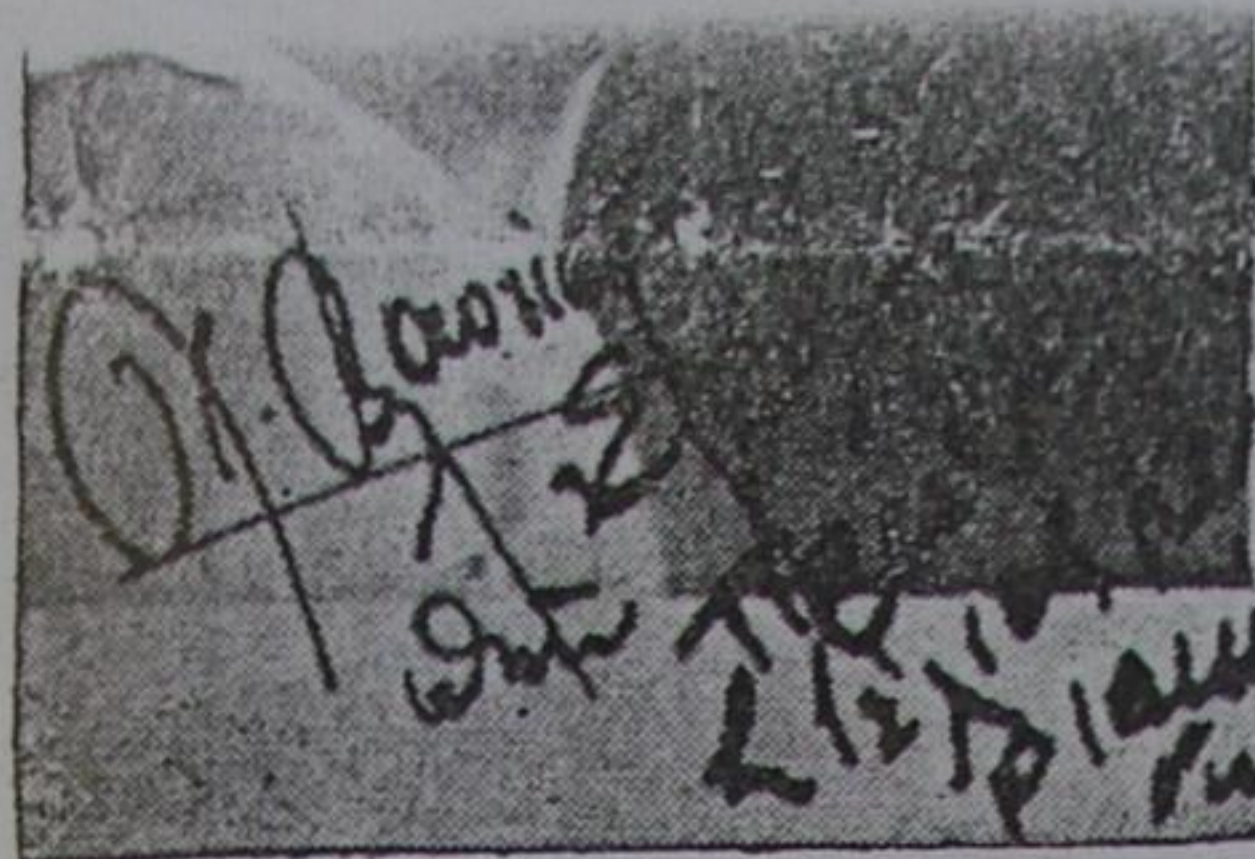
συνεντεύξεων καὶ μὲ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν κόπο νὰ «ἐκμαιεύω» κείνο πὸν ζητῶ: Τὴν ἱστορία καὶ τὴν ἀθλητικὴ σταδιοδρομία του.

* * *

Σκίτσο τοῦ Στέλιου Κυριακίδη: Κανονικὸ ἀνάστημα. Σχεδὸν ἀδύνατος. Κορμὶ πραγματικὰ ἀθλητικὸ. Ἄρμονια γραμμῶν. Σβελτὸ σὺνη καταπληκτικὴ. (Ἄνεβαίνει τὶς σκάλες τοῦ ξενοδοχείου πὸν μένει —ξενοδοχεῖο Ἑρωτα—σὲ δυὸ δευτερόλεπτα.) Ὅλες οἱ κινήσεις του ἰσορροπημένες. Οἱ χειρονομίες του πολὺ συγκρατημένες. Τὸ πρόσωπό του, ἀρκετὰ μελαγχροινὸ—σοκολατὶ μπορῶ νὰ πῶ. Μάτια σπινθηροβόλα, γιομάτα καλωσύνη, μὲ μιὰ πονεμένη ἔκφραση. Σοβαρὴ φυσιογνωμία. Τὸ γέλιο του εὐγενικὸ καὶ κάπως θλιμμένο. Ὅσοι φαντάζονται γιὰ γίγαντα τὸ νικητῆ τοῦ Ζάγκρεμπ, ἀπατῶνται. Εἶναι παιδὶ ἀκόμα καὶ τίποτα δὲν ἔχει, οὔτε στὸ ὕψος, οὔτε στὸ περπάτημά του, πὸν νὰ προκαλεῖ ἰδιαίτερη προσοχή. Μόνο ὅταν κουβεντιάσεις μαζί του, καταλαβαίνεις πὸς βρίσκεσαι μπρὸστὰ σὲνα ἔξαιρετικὸ ἄνθρωπο.

Νὰ τώρα καὶ ἡ ἱστορία του, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ ἴδιος:

Γεννήθηκε στὸ Στατὸ τῆς Πάφου τὸ 1910. Εἶναι λοιπὸν μόνο εἰκοσιτεσσάρων χρόνων. Γεννημένος ἀπὸ γεροὺς γονεῖς, γνήσιους ἀγρότες, πὸν δὲν ἔχουν γνωρίσει τὸν ὀλέθριο ψευτοπολιτισμὸ, δὲν ἦταν δυνατὸ παρὰ νὰ ἔλει γερὸ ὀργανισμὸ, γερὴ καρδιά—ἐφόδια ἀπαραίτητα γιὰ ἕναν ἀθλητῆ τοῦ Μαραθωνίου. Ὁ πατέρας του εἶνε γεωργός. Κι ὅπως μᾶς λέει ὁ ἴδιος—παρ' ὅλα του τὰ χρόνια—στέκεται καλὰ. Ψηλὸς καὶ δυνατὸς. Ρωμαλέο ἀνά (συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

Ο δοξασμένος αθλητής μας
κ. ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

άνθρωπο, πού πάει νά νιώσει από κοντά τή συγκίνηση και τή ψυχολογία τών φιλάθλων μας, ὅστερ' ἀπό μιὰ δεξίωση τοῦ «θριαμβευτῆ», ὑποθέτω πὼς εἶναι προτιμώτερο «νά κατεβαίνουν λιγώτερες ἐμπνεύσεις» και ν' ἀνεβαίνουν στήν συνείδησή του περισσότερες εἰκόνας «ἐκ τοῦ φυσικοῦ», — πρόσωπα πού δεχτήκανε τὸ ριγος τῆς συγκίνησης, μάτια γιομάτα ἀκόμα μόνο ἀπὸ μιὰ μορφή—τῆ μορφή τοῦ νικητῆ τοῦ Ζάγκρεμπ, τοῦ Στέλιου Κυριακίδη, Μάλιστα. Ἐδῶ μέσα εἶμαι πολὺ καλά. Ἐπι-

ἐπὶ μίαν δεξίωσιν

Ἡ γενομένη ὑποδοχὴ εἰς τὸν Στέλιον Κυριακίδη, — διοργανεῖσα ὑπὸ τοῦ «Ἀποέλ» — δὲν ἤμῃνον μίαν ἐπιβεβλημένη ἐκδήλῃς τιμῆς πρὸς τὸν «θριαμβευτοῦ Ζάγκρεμπ», ἀλλὰ και μίαν ἐπὶ τὸν Κυπριακὸν ἀθλητισμὸν.

Οἱ Κύπριοι ἀθληταί, — αἰσθανόμενοι ὅτι ἡ νῆσος μας ἀναγνωρίζει τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσφέρουν διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας — δύνανται νὰ ἐντείνουν τὰς προσπάθειάς των, εὐγενῶς ἀμιλλώμενοι μεταξύ των, ὅπως τύχουν τῆς ἰδίας τιμῆς και τῶν ἰδίων ἐκδηλώσεων θαυμασμοῦ ἐκ μέρους τῆς Κυπρ. κοινωνίας.

Ἡ δεξίωσις ὅμως αὕτη, ὅσον και ἂν ὑπῆρξε εἰλικρινῆς, θερμῆς και ἐνθουσιαστικῆς, δὲν θὰ ἦτο παρά μίαν συνήθης ἐσορτή, μὲ φιλολογικὸν περιεχόμενον, ἂν ἐκ παραλλήλου δὲν κατεβίλλοντο προσπάθειαι διὰ τὴν ἐξεύρεσιν ἐργασίας εἰς τὸν κ. Στέλιον Κυριακίδη.

Εὐτυχῶς—χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ «Ἀποέλ» και τὴν προοδευτικότητά τοῦ Δημάρχου μας — ἡ Λευκωσία δὲν ἐτίμησε μόνον μὲ ὠραία λόγια, χειροκροτήματα και χειραψίας τὸν νικητῆ τοῦ Ζάγκρεμπ, ἀλλὰ και μὲ ἔργα.

Συγχαίρομεν θερμῶς τοὺς ἐνεργήσαντας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς καθήκοντος, τὸ ὁποῖον ὑπεδείξαμεν ἐγκαίρως εἰς τὸν ἀθλητικὸν μας κόσμον ἀπ' αὐτῆς τῆς στήλης.

κοινωνῶ μὲ ὄλο ἀγνωστα σχεδὸν γιὰ μένα πρόσωπα, πού θαυμάσανε πρωτύτῃρα τὸ δοξασμένο ἀθλητή μας. Κι' ἀκούω τόσο καθαρά τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς τους, πού ἔχει ὑποστει μίαν δόνηση, μπορῶ νὰ πῶ, στάντικρυσμα τοῦ «θαύματος». Ναί! Ὁ κ. Στέλιος Κυριακίδης—πού μοῦ δόθηκε σὲ λίγο ἢ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω στὸ ἴδιο ἀρκετὰ κοινὸ δωμάτιο, — δὲν εἶναι μόνο θαῦμα—ἀθλητῆς, εἶναι και θαῦμα—ἄνθρωπος. Μοῦ κάνει ἐντύπωση εὐθύς ἀμέσως ἢ ἀπλότητα, ἢ καταδεκτικότητα, ἢ διαύγεια τῆς σκέψης του, ἢ μετριοφροσύνη κ' ἢ εὐγένειά του. Ἀρχίζω νὰ τὸν ὑποβίλλω σὲ «ἀνακρίσεις» και παραδίδεται στὰ δημοσιογραφικὰ βέλη χωρὶς ἀντίσταση. Εἶναι συνηθισμένος ἀπὸ τέτια, ἔχει πεποίθηση στήν ἀξία του και στήν ὁμιλητικότητά του. Ἐχει ἀντικρῦσει θαρραλέα τὴν κοινὴ γνώμη, ὅπως και τὸ Μαριθώνειο στὸ Ζάγκρεμπ. Γιατὶ λοιπὸν νὰ φοβηθεῖ ἢ νὰ ἀποκρούσει μιὰ συνέντευξη μὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ τόπου του;

Ἄν ἔλεγα πὼς ἡ συνομιλία μας μὲ τὸν κ. Στέλιον Κυριακίδη εἶχε τὸ χαρακτῆρα φιλικῆς συναναστροφῆς, ὅπου ὁ μόνος ὁμιλητῆς ἦταν ὁ ἴδιος «ὁ θριαμβευτῆς τοῦ Ζάγκρεμπ», δὲν θὰ ἐξέφραζα παρά τὴν πραγματικότητα. Ὅλοι ἐμεῖς πού βρισκόμαστε στήν κάμαρα ἐκεῖνη εἴμαστε ἀπλοὶ ἀκροατές. Δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ ὑποβάλλω ἐρωτήσεις. Ὁ συνομιλητῆς μου ξαίρει ὄλο τὸ μηχανισμό τῶν δημοσιογραφικῶν

κητῆ τοῦ Ζάγκρεμπ, ἀπατῶνται. Εἶναι παιδί ἀκόμα και τίποτα δὲν ἔχει, οὔτε στὸ ἴφος, οὔτε στὸ περπάτημά του, πού νὰ προκαλεῖ ἰδιαίτερη προσοχή. Μόνο ὅταν κουβεντιάσεις μαζί του, καταλαβαίνεις πὼς βρίσκεσαι μπροστὰ σὲνα ἐξαιρετικὸ ἄνθρωπο.

Νὰ τώρα και ἡ ἱστορία του, ὅπως μᾶς τὴν εἶπε ὁ ἴδιος:

Γεννήθηκε στὸ Στατὸ τῆς Πάφου τὸ 1910. Εἶναι λοιπὸν μόνο εἰκοσιτεσσάρων χρόνων. Γεννημένος ἀπὸ γεροὺς γονεῖς, γνήσιους ἀγρότες, πού δὲν ἔχουν γνωρίσει τὸν ὀλέθριο ψευτοπολιτισμὸ, δὲν ἦταν δυνατὸ παρά νὰ ἔνι γερὸ ὄργανισμὸ, γερὴ καρδιά—ἐφόδια ἀπαραίτητα γιὰ ἓναν ἀθλητῆ τοῦ Μαριθωνίου. Ὁ πατέρας του εἶνε γεωργός. Κι' ὅπως μᾶς λεί ο ἴδιος—παρ' ὅλα του τὰ χρόνια—στέκεται καλά. Ψηλὸς και δυνατός. Ρωμαλέο ἀνά (συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

1934

ΠΡΩΪΝΗ

Μια ὥρα μέ τόν 'θριαμβευτή του Ζάγκρεμπ, κ. Στέλιον Κυριακίδη

(συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)

στημα. Τύπος κολοκάγαθος. Ζεῖ και ἡ μητέρα του. Ἔχει και μιὰ ἀδερφή παντρεμένη στό χωριό του.

Ὁ τρόπος πού διατυπώνει τὰ διονοήματά του, ἡ εὐχέρειά του στήν κουβέντα, ἡ πολιτισμένη φρασεολογία του, μοῦ ὑποβάλλουνε τή σκέψη πώς εἶναι ἀρκετά μορφωμένος. Τοῦλάχιστο θάναί ἀπόφοιτος Γυμνασίου, λέω μέσα μου. Καί ὅμως ὄχι! Μονάχα τὸ δημοτικὸ τοῦ χωριοῦ του ἔχει τελειώσει. Αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμὴν του. Θὰ πεῖ πὼς ἔχει μελετήσει περισσότερο τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς και τῆς κοινωνίας, παρά τὰ βιβλία τῶν σοφῶν. (Μπορεῖ νὰ τὰ γνοεῖ κιόλας ὀλότελα). Τὸν ἐρωτῶ:— Εἴχατε κλίση ἀπὸ μικρὸς στόν ἀθλητισμό;

—Ὅταν ἤμουν στό σχολεῖο, τρέχαμε, παίζαμε μέ τὰ παιδιά, χωρὶς νὰ νιώθω μέσα μου τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἀγάπη πρὸς τὴν κίνηση. Μὰ δὲν μπορούσα νὰ καθορίσω, ποιὰ δύναμη μέ ἐσπρωχνε στή διαρκῆ κίνηση. Παίζαμε «ποταμόν», ἄλμα τριπλοῦν, (*τριάπιδκια*) Κ' ἐνιωθα ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση μ' αὐτά. (Τίποτε τὸ παράδοξο. Ὁ Στέλιος Κυριακίδης, ὅπως θὰ ποῦμε παρακάτω, καταπιάστηκε μέ τὸν ἀθλητισμὸ μόλις πρὶν ἐνῆμισυ—δυὸ χρόνια).

—Και ὑποθέτω πὼς θὰ σημειώνατε ἀπὸ τότε θριάμβους, τοῦ λέω.

—Ἐ! κάτι ἔκανα, ἀπαντάει με τριόφρονα.

Ἀνάβω ἓνα τσιγάρο. Τοῦ προσφέρω κι' αὐτοῦ.

—Ἄ ὄχι! ὄχι! Μοῦ ἀπαντᾷ. Δὲν κυνίζω ποτέ, οὔτε πίνω. Αὐτὰ τὰ δυὸ εἶναι οἱ ἄσπονδοί μου ἐχθροί. Ἀκολουθῶ ἀυστηρῆ ἐπισημονικὴ διαίτα. Δὲν ξενητιῶ. Πρὶν τίς 10 τὸ βράδι, βρῆσκονμαι πάντα στό κρεβάτι.

Και γυρίζουμε στό θέμα μας.

εἶναι πάντα τίμιο και εὐχάριστο.

—Στὸ μεταξύ—τὸν ἐρωτῶ—εἴχατε καταγίνει στόν ἀθλητισμό;

—Ὁχι! ὄχι! Οὔτε ἰδέα. Μόνο παιγνίδια μέ τὰ παιδιά τοῦ Γυμνασίου. Καί κολύμπι. Ἄ! μοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ κολύμπι.

—Κ' ὕστερα;

—Ἐφυγα ἀπ' τὸ θεῖο μου και πῆγα σένα ξενοδοχεῖο. Ἐχεῖ βοηθοῦσα στήν κουζίνα κ' ἔκανα τὸν καμαριέρη. Δὲν περνοῦσα ἄσκημα. Ὁ μισθὸς ὅμως ἦτανε λίγος και ἀφοῦ πιά εἶχα μεγαλώσει, δὲν μέφτανε. Ἄλλως τε,—ὅπως και σήμερα—ἤθελα νὰ βοηθῶ και τὸ φτωχικό μας σπίτι. Θᾶπρεπε λοιπὸν νὰ βρῶ καμμιά καλλίτερη δουλιά. Ἔτσι ἔγινε. Πῆγα στό κατάστημα τοῦ κ. Κοντοπούλου στή Λεμεσό. Δούλεψα τρία χρόνια ἐκεῖ. Μὲ τὸ ποδήλατο πῆγαινα σὲ διάφορα σπίτια γιὰ δουλιές τοῦ καταστήματος. Κουραζόμουνα ἀρκετά. Ἀλλὰ και πάλι δὲν ἤμουνα εὐχαριστημένος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ. Διαρκῆς ἀγῶνας. Μὰ ἐγκατέλειψα τὸ κατάστημα, γιατί ἀπὸ τοὺς πολλοὺς δρόμους μέ τὸ ποδήλατο μέ πόνεσε ἡ μέση. Νά! ἐδῶ πέρα. (Και μοῦ δείχνει κάπου ἐκεῖ κοντὰ στή βάση τῆς σπονδυλικῆς στήλης).

Ἡ ἀπόφασή του αὐτὴ ἦταν εὐνοϊκὴ γιὰ τὸν Κυπριακὸ ἀθλητισμό. Γιατί στό νέο σπίτι πού εἶχε πάει ὡς γκαρσόνι (χάουζ—μπόϊ) στοῦ κ. Τσέβερτον, βρῆκε τὸν ἄνθρωπο πού πρωτοδιέκρινε στό πρόσωπο τοῦ Σ. Κυριακίδη τὸ σημερινὸ θριαμβευτή. Ὁ κ. Τσέβερτον, πού ἀγαπάει πολὺ τὸν ἀθλητισμό, κατάλαβε ἀπὸ τὴ σβελτωσύνη τοῦ «χάουζ—μπόϊ» του, πὼς θάταν δυνατὸς στό τρέξιμο και τὸν παρότρυνε νὰ γυμναστῆ. Φεύγοντας γιὰ τὴν Ἀγγλία τοῦ εἶπε:

—Ὅταν γυρῶω θὰ γυμναζόμαστε μαζί. Πρέπει νὰ ἐκιδουθεῖς στό δρόμο. Ἔχεις μεγάλο μέλλον...

Κ' ἡ πρόβλεψη τοῦ κ. Τσέβερτον ἀλήθεισε.

όλοτελα). Τὸν ἐρωτῶ: -- Εἶχατε κλίση ἀπὸ μικρὸς στὸν ἀθλητισμό; --
—“Ὅταν ἤμουν στὸ σχολεῖο, τρέχαμε, παίζαμε μὲ τὰ παιδιά, χωρὶς νὰ νιώθω μέσα μου τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἀγάπη πρὸς τὴν κίνηση. Μὰ δὲν μπορούσα νὰ καθορίσω, ποιά δύναμη μὲ ἐσπρωχνε στὴ διαρκῆ κίνηση. Παίζαμε «ποταμὸν», ἄλμα τριπλοῦν, («τριάπιδκ:α») Κ' ἐνιωθα ιδιαίτερη εὐχαρίστηση μ' αὐτά. (Τίποτε τὸ παράδοξο. Ὁ Στέλιος Κυριακίδης, ὅπως θὰ ποῦμε παρακάτω, καταπιάστηκε μὲ τὸν ἀθλητισμὸ μόλις πρὶν ἐνάμισυ—δυσὸ χρόνια).

—Καὶ ὑποθέτω πὼς θὰ σημειώνατε ἀπὸ τότε θριάμβους, τοῦ λέω.

—“Εἰ κάτι ἔκανα, ἀπαντᾷ με τριόφρονα.

Ἀνάβω ἓνα τσιγάρο. Τοῦ προσφέρω κι' αὐτοῦ.

—“Α ὄχι! ὄχι! Μοῦ ἀπαντᾷ. Δὲν κλπνίζω ποτέ, οὔτε πίνω. Αὐτὰ τὰ δυσὸ εἶναι οἱ ἄσπονδοί μου ἐχθροί. Ἀκολουθῶ αὐστηρῆ ἐπιστημονικὴ δίαιτα. Δὲν ξενυχτῶ. Πρὶν τὶς 10 τὸ βράδι, βρίσκουμαι πάντα στὸ κρεβάτι.

Καὶ γυρίζουμε στὸ θέμα μας. Σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων χρόνων ὁ Σ. Κυριακίδης, ἐγκατέλειψε τὸ χωριὸ του. Ὡς τὴν ἡλικία αὐτή, βοηθοῦσε κάποτε τὸν πατέρα του στὶς γεωργικὲς ἐργασίες. Ἐκανε μεγάλες καὶ συχνὲς ἐκδρομὲς. Ἐνα χωριατόπουλο, πὺ ἀγαποῦσε τὴ φύση—αὐτὴ τὴ στοιργικὴ μητέρα πὺ χαρίζει τὴν ὑγεία, τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἀπλότητα.

Τὸ 1924 κατέβηκε στὴ Δεμεσό. Ἐμενε σ' ἓνα θεῖο του, ψωμᾶ: Τὸν κ. Σωκράτη Χαλαλάμπους, πὺ ἔχει καὶ σήμερα φοῦρνο στὴ Δεμεσό. Δούλεψε κοντά του δυσὸμισυ χρόνια. Μιὰ ζωὴ, ἀρκετὰ σκληρὴ γιὰ ἓνα παιδί δεκατεσσάρων χρόνων. Κι' ὅμως καμμιά ἀπὸ γνωση δὲν εἶχε εἰσδύσει στὴν. ψυχὴ τοῦ ἄσημου τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη Κυριακίδη, πὺ κατέβηκε στὴν πολιτεία μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ ἐργαστεῖ γιὰ νὰ ζήσει καὶ νὰ γίνεῖ ἄνθρωπος. Ἡ σημερινὴ του ἀποφασιστικὴ, τὸ ἀδιάπτωτο κουράγιο, ἡ πίστη στὸν ἑαυτὸ του καὶ ἡ θλερτροφικὴ συνείδηση τοῦ καθήκοντος, ὑπήρξαν καὶ τότε ἀνεκτινυμένα στὸ ἀγνὸ χωριατόπουλο τῶν δεκατέσσρων χρόνων. Τὴ δουλειά, ὅπως καὶ σήμερα, δὲν τὴ θεωροῦσε ντροπὴ. Κ' ἔξαιρε πὺς τὸ ἐξροκόμματο πὺ βγαίνει μὲ τὴν προσωπικὴ μας ἐκ

αστημα τοῦ κ. ἀντολακοῦ σὺν Δεμεσό. Δούλεψα τρία χρόνια ἐκεῖ. Μὲ τὸ ποδήλατο πήγαινα σὲ διάφορα σπῖτια γιὰ δουλιὲς τοῦ καταστήματος. Κουραζόμουνα ἀρκετά. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἤμουνα εὐχαριστημένος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ. Διαρκὴς ἀγῶνας. Μὰ ἐγκατέλειψα τὸ κατάστημα, γιὰτὶ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς δρόμους μὲ τὸ ποδήλατο μὲ λόνεσε ἡ μέση. Νὰ! ἐδῶ πέρα. (Καὶ μοῦ δείχνει, κάπου ἐκεῖ κοντὰ στὴ βάση τῆς σπονδυλικῆς στήλης).

Ἡ ἀπόφασή του αὐτὴ ἦταν εὐγοϊκὴ γιὰ τὸν Κυριακὸ ἀθλητισμό. Γιὰτὶ στὸ νέο σπῖτι πὺ εἶχε πάει ὡς γκαρσόνι (χάουζ—μπόι) στοῦ κ. Τσέβερτον, βοῦκε τὸν ἄνθρωπο πὺ πρωτοδιέκρινε στὸ πρόσωπο τοῦ Σ. Κυριακίδη τὸ σημερινὸ θριαμβευτὴ. Ὁ κ. Τσέβερτον, πὺ ἀγαπᾷ πολὺ τὸν ἀθλητισμό, κατὰλαβε ἀπὸ τὴ σβελτωσύνη τοῦ «χάουζ—μπόι» του, πὺ θᾶταν δυνατὸς στὸ τρέξιμο καὶ τὸν παρώτρυνε νὰ γυμναστεῖ. Φεύγοντας γιὰ τὴν Ἀγγλία τοῦ εἶπε:

—“Ὅταν γυρίσω θὰ γυμναζόμαστε μαζί. Πρέπει νὰ ἐπιδοθεῖς στὸ δρόμο. Ἐχεις μεγάλο μέλλον...

Κ' ἡ πρόβλεψη τοῦ κ. Τσέβερτον ἀλήθεψε.

ΤΕΥΚΡΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Τὸ 2ον μέρος.

Μιὰ ὥρα μὲ τὸν δριαμβευτὴ τοῦ Ζάγκρεμπ κ. Στέλιον Κυριακίδη

Πῶς μεταπήδησε ἀπὸ τὴν κουζίνα στὸ στάδιο τοῦ
θριαμβου.— Ἡ ὀρμέφυτη ἀγάπη του στὸν
ἀθλητισμὸ πὺ μεταβάλλεται σὲ πάθος.— Μιὰ
ψυχολογικὴ παρατήρηση.— Πότε ἐκδηλώθηκε.
Προπόνηση στὸ δρόμο.— Στὸ Γυμναστή-
ριο — Νικητὴς στοὺς Παγκυπρίους

20ν Τοῦ συνεργάτου μας ΤΕΥΚΡΟΥ ΑΝΘΙΑ

Ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ ὁ κ. Τσέ-
βερον «τοῦ ἔβαλε τὴν ἰδέα» νὰ
γίνει ἀθλητὴς, ὁ Στέλιος Κυριακί-
δης ἔνωσε μέσα του νὰ ἐνεργοῦνε
κάποιες ὑποσυνείδητες δυνάμεις ἃ
καθόριστες, πὺ τῶρα μὸλις ἄρ-
χιζαν νὰ διοχετεύονται σὲ ὠριμέ-
νες φόρμες. Ἡ ὀρμέφυτη ἀγάπη
του στὴν κίνηση—μιὰ ἀγάπη πο-
λὺ δυνατώτερη ἀπὸ τὴ συνηθισμέ-
νη τῆς ἡλικίας του—ἄρχισε πιά νὰ
παίρνει θετικὸ περιεχόμενον, νὰ
ξεπερνᾷ τὰ σύνορα τῆς φυσικῆς
κλίσης καὶ νὰ γίνεται πάθος. Καὶ
μὴ ξαίροντας πῶς νὰ δώσει τὴν
κατάλληλη διέξοδο στὴν ὀρμητικό-
τητά του, μέσα στὸν κῆπο τοῦ κ.
Τσέβερον εὑρισκεν ἰδιαίτερη εὐχα-
ρίστηση στὴν καλλιέργεια καὶ τὸ
πότισμα τῶν λουλουδιῶν. Μὲ τὴ
δουλειάν αὐτή, γύμναζε τὰ χέρια
κι' ἔλε το κορμὶ του. Μά, πάνω
ἀπ' ἔλα, ἔνωθε τὸν ἑαυτὸ του
ἀθεοφωμένο μὲ τὴ φύση—πὺ τοῦ
πρόσφερε τόσες ἀθῶες καὶ πρωτό-

λυσύνθετη σπασμωδικὴ ζωὴ τῶν
μεγαλουπόλεων. Κι' αὐτὴ ἀκρι-
βῶς εἶναι, ἀσφαλῶς, ἡ ψυχολο-
γικὴ ἐξήγηση τοῦ γεγονότος πῶς
ὁ Στέλιος Κυριακίδης ἀποφάσισε
νὰ ἐγκαταλείψει ἕνα εὐρύτερο ἃ
ἀθλητικὸ περιβάλλον—ὅπως εἶναι τὸ
Ἀθηναῖκο περιβάλλον—γιὰ νὰ
κατοικήσει στὴν Κύπρο. Μάλιστα.
Εἶναι πιὸ κοντὰ στὴ ψυχολογία
του ἡ Κυπριακὴ φύση. (Μιὰ πα-
ρένθεση: Ἄκουσα νὰ λένε πῶς
ἡ διανομή του ἐδῶ πέρα θὰ βλά-
ψει τὴν ἀθλητικὴν σταδιοδρομίαν
του. Γιατί; Εἶναι, βέβαια, σω-
στὸ πῶς δὲν ἔχει στὸ πλάϊ του
τὸν προπονητὴ τοῦ κ. Σίμιτσεκ,
πὺ τὸσον ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὸν,
καὶ ἐπομένως εἶναι ὑποχρεωμένος
νὰ στηρίζει τὴ νέα ἐκγύμνασί του
πάνω στὴ δικιά του πείρα. Ἄλ-
λά...ὁ κ. Στέλιος Κυριακίδης, ἃ-
πέκτησεν ἤδη ἀθλητικὴ ὄντιότητα
καὶ μπορεῖ νὰ χειραφετηθῆ. Ἄλ-
λιως τε, τί εἶναι προτιμώτερον; Νὰ
δυσκολοῦν καὶ νὰ πιέζονται ψυχολο-

λως τε, τί εἶναι προτιμώτερον; Νὰ
δυσκολοῦν καὶ νὰ πιέζονται ψυχολο-
γικά ἢ νὰ αὐτενεργεῖ περισσό-
τερον; Ὁ ἴδιος προτιμᾷ τὸ δεύ-
τερον. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο).
***
Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ.
Τσέβερον στὴν Ἀγγλία, ὁ Στέ-
λιος Κυριακίδης πῆγε σὲνα ξενο-
δοχεῖο στὸ Τρόδος. Πάλι γκαρ-
σόνι. Τί νὰ κάνει; Κανεὶς δὲν τὸν
πρόσεξε. Κανένας δὲν τὸ πίστευε
πὺ ἦταν δυνατόν κείνα τὰ πόδια,
πὺ σκάζανε στὴν ὀρθοστασία
καὶ σὲ πλήγαινε—ἔλα, —νὰ ἔχουν
τόση ἀντοχὴν ὥστε νὰ τρέχουν ἐπὶ
δυσόμεση ὥρες μὲ ταχύτητα γκα-
λότ. Ὁ ἴδιος ὁμῶς εἶχεν ἤδη
(συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

πρόσφερε τόσες ἀθῶες καὶ πρωτό-
γονες συγκινήσεις, ὅσον καιρὸ τοῦ
σε στὸ χωριὸ του. Ὑποθέτω, πῶς
ἢ ἀναγκαστικὴ του ἀποξένωσις ἃ
πὸ τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα καὶ
τὴν πρασινάδα—ὅταν ἐδούλευε
στὸ φουρνὸ, στὸ ξενοδοχεῖο καὶ
στὸ ἐμπορικὸ κατάστημα—συγγὰ
τοῦ πίεζε σὰν ἐφιέλτης τὴν καρ-
διά.
Ὁ Στέλιος Κυριακίδης δὲν εἶ-
ναι ὁ τύπος τοῦ σμηρινοῦ μετα-
πολεμικοῦ ἀνδρώπου, πὺ συμβί-
βάζεται μὲ τὸ ψεύτικο καὶ τεινικὸ
περιβάλλον του. Ὁχι! Παρέμεινε
καὶ παραμένει πάντα ὁ ἀγγὸς ἀ-
γρότης, πὺ προτιμᾷ μὲ τὸν ἥσυ-
χον, —ὅσο τὸ δυνατόν φυσικώτερη—
ζωή, ἀπὸ τὴν πολυπόνη καὶ πο-

Μια ώρα με τον δριαμβευτή του Ζάγκρεμπ κ. Στέλιον Κυριακίδη

(συνέχεια εκ της 1ης σελίδος)

νιώσει μέσα του την ιερή φωτιά της αθλητικής ιδέας και περίμενε την ευκαιρία να εκδηλωθεί.

Και νά! πώς αποφάσισε να ξεπηδήσει από την κουζίνα στο στάδιο. Μας διηγείται ο ίδιος την αφορμή της θαρραλέας του χειρονομίας:

—Την άνοιξη του 1932 γινόντουσαν οι Συλλογικοί αγώνες του Τράστ. Διάβασα σχετικά σε μιαν εφημερίδα. Κάτι κορίτσια εκεί στο ξενοδοχείο, φανατισμένα με την ΑΕΛ σχολιάζανε το γεγονός. 'Ανάμεσά τους εγώ δεν ήμουνα παρά ένας υπηρέτης. Η κοινωνική μου θέση δεν μου επέτρεπε να έχω φιλοδοξίες. 'Ως τόσο, μιὰ και πήρα την απόφαση να γίνω αθλητής, βρήκα την ευκαιρία να εκδηλώσω στα κορίτσια αυτό το όνειρό μου. Κι' άρχισα λοιπόν να τὰ πειράζω, πώς εγώ θα γραφτώ στον ΑΡΗ—εκείνα ήταν υπέρ της ΑΕΛ, όπως είπα—και πώς θα βγώ νικητής. Χάχανα διακόψανε την...ματαιοδοξία του υπηρέτη. Δεν απέλλιστηκα. 'Αφησα να περάσουν οι Συλλογικοί αγώνες. Μὰ τὰ ἀποτελέσματά τους, πού διάβασα, είχανε κεντρίσει την αγάπη μου στον αθλητισμό. Και δεν έβλεπα την ώρα πού θα πραγματοποιούσα την...ἀπειλή μου. Και άς γελοούσαν τὰ κορίτσια. Και άς γελοούσε όλος ο κόσμος.

Τò Γεννάρη του 1933, κατέβηκε απ' τὸ Τρόδος. Πού να πάει; Καλὸς βέβαια, είναι κι' ο αθλητισμός, ἀλλὰ χωρίς δουλειά, χωρίς φαγί, με άδειο στομάχι, καμμιά μεγάλη ιδέα δεν πραγματοποιείται. 'Εργατικός, ὅπως συνήθως, σκέφτηκε να εξακολουθήσει τό... γκαρσονικό του στάδιο. Και πήγε στην υπηρεσία του κ. Κρήν, στη Λεμεσό. Χάουζ—μπόι! Ζήτησε άδειαν απ' τὸν κύριό του να γυμνάζεται. Τοῦ τὸ ἐπέτρεψε. ('Απ' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ἐκδήλωση τοῦ δρομέα Κυριακίδη). Πού να γυμνάζεται όμως; Στὸ Γυμναστήριο; Δεν τολμοῦσε. Γι' αὐτὸ άρχισε να τρέχει στὸ... μου. Τὸ γεγονός εἶχε παρατηρήσει άρχιτοῦς. Τὸ διάβολο ἔλαθε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.—Θάλε

γαν μέσα τους—και τρέχει σαν τρελλός; 'Ο ἴδιος διηγείται με ἀπάθεια τὴ στάση τῶν ἐνοχλητικῶν θεατῶν—πού σήμερα άσφαλῶς θὰ μετανοιῶνουν για ὅ,τι ἔκαναν.

—Μοῦ σφυρούσανε, λέει, στὸ δρόμο πού ἔτρεχα. Εἶχα μεταβληθεῖ σὲ γελοῖο φαινόμενο. Δὲν τοῦς ἐλάμβανα ὅμως ὑπ' ὄψη. Μερικοὶ φίλοι μου μάλιστα προσπαθοῦσαν να με ἀποθαρρύνουνε λέγοντάς μου:

—'Ποιὸς ἔγινεν αθλητὴς ἀπὸ τὸ χωριό σου και θὰ γενεῖς και σύ; 'Αδिका κουράζεσαι'. Δὲν ἔχανα ὅμως τὸ θάρρος μου. Κι' ἐξακολουθοῦσα να γυμνάζουμαι στὸ δρόμο, τὶς ὥρες πού δὲν εἶχα ἐργασία στοῦ κ. Κρήν.

Μετὰ ἓνα μῆνα, τὸ Φεβρόρη του 1933, προκηρυχθήκανε οἱ Παγκύπριοι αγώνες. Τὸ διάβασα στὴν «Πρωινή». Τότε ἀπεφάσισα να πάω στὸ γυμναστήριο. 'Η ὑποδοχή πού μοῦ εἶχαν κάνει στὴν ἀρχὴ δὲν ἦτανε καθόλου ἐνθαρρυντική.

—'Εσὺ δὲν εἶσαι αθλητὴς, μοῦ λέγανε.

—Δὲν εἶμαι, ἀλλὰ θὰ γίνω, ἀπαντοῦσα ἐγώ. Κι' άρχισα να τρέχω. 'Επὶ τέλος με προσέξανε. 'Ο κ. Παῦλος 'Αγγελινίδης και ὁ Τταβᾶς μούδειξαν μερικὲς ἀσκήσεις. Κ' ἡ προπόνηση πήγαινε θαυμάσια. Θάπερνα μέρος στοὺς Παγκυπρίους. Εἴκοσι μέρες ὅμως πρὶν ἀπὸ τὴ μέρα τῶν αγώνων, (23 'Απριλίου 1933), χτύπησα τὸ πόδι μου. Λυπήθηκα πολύ. 'Αλλὰ δὲν ἔχασα τὸ κουράγιο μου. 'Εστω και κουτσός, τοῦς εἶπα, θὰ πάρω μέρος. Και θὰ κερδίσω. Κ' ἔτσι ἔγινε.

'Ἦρθε τώρα κ' ἡ σειρά μου να μιλήσω Διάβολε! 'Εχω μεταβληθεῖ σὲ μαθητούδι, πού τοῦ ὑπαγορεύουνε ὀρθογραφία. 'Αλλὰ...«τέτιοι κορνιαχοὶ να πλέφτουν πὰ στὴν ἀλεποῦ»! Εἶναι τόσο βολικός ὁ κ. Στ. Κυριακίδης για δημοσιογραφικὲς συνεντεύξεις, πού δὲν χρειάζεται παρά... ταχυγραφία. 'Ερωτῶ λοιπόν:

—Θυμᾶστε τὰ πρῶτα σας ρεκόρ;

—Βέβαια. Θυμᾶμαι ὅλα τὰ ρεκόρ μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ μάθημά μου. 'Ως αθλητὴς εἶμαι ὑποχρεωμένος να ξαίρω ἀκόμα [κι' ὅλα τὰ ρεκόρ τῶν 'Ελλήνων συναδέλφων μου.

—Μπορεῖτε να μοῦ τὰ πῆτε;

—'Εὐχαρίστως. 'Ετρεξα 5000 μέτρα σὲ 17' 28". Δέκα χιλιάδες μέτρα σὲ 37' 26". Μαραθῶνιο δὲν εἶχε.

Και βίσκω τώρα τὴν ευκαιρία να πλουτίσω τὶς αθλητικὲς μου γνώσεις,—ἐννοεῖται με κάποια δημοσιογραφικὴ ὑστεροβουλία. 'Ηθελα να συγκρίνω τὸ σημερινὸ ρεκόρ του με τὸ πρῶτο, ἔστω κι' ἂν εἶναι δυὸ διαφορετικὰ πράματα ὁ δρόμος τῶν 10 χιλιάδων και τοῦ Μαραθῶνιου.

—Πόσα μέτρα, ἐρωτῶ, εἶναι ὁ Μαραθῶνιος;

—Εἴκοσι ἔξη μίλια και 300 μέτρα. Δηλαδή 42195 μέτρα.

Σημειῶνω τοὺς ἀριθμούς, ἀφοῦ δὲν εἶμαι αθλητὴς, ὑποχρεωμένος να θυμᾶμαι νούμερα και κλάσματα. Καί... ἀκούω παρακάτω. 'Απ' ἐδῶ και μπρὸς κανεῖς δὲν τοῦ σφυραίει. 'Αναγνωρίζουν ὅλοι πὼς ὁ Στατός... παράγει και αθλητές!

ΤΕΥΚΡΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Τὸ 3ον μέρος.—Στὰ μεγάλα στάδια

~~~~~

Μιά ώρα με τὸν δριαμβευτὴ τοῦ Ζάγκρεμπ κ. Στέλιον Κυριακίδη

Ἀπὸ τοὺς Παγκυπρίους στοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνες

Κουράγιο καὶ ἡρωϊσμός.—Συστηματικώτερη προπόνηση.—
Προβαλκανικοὶ ἀγῶνες.—Ὁ κ. Σίμιτσεκ.—Πολυνίκης
στοὺς Παγκυπρίους 1934—Πανελλήνιοι.—Ἀποκατά-
σταση στὴν Ἀθήνα.—Προβαλκανικοὶ 1934.—Στὸ
Ζάγκρεμπ.—

3ον Τοῦ συνεργάτου μας ΤΕΥΚΡΟΥ ΑΝΘΙΑ

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Στέλιου Κυριακίδη στοὺς Παγκυπρίους ἀγῶνες τοῦ 1933, ἦτανε μιὰ καινούργια ἔνθεση στὸ κουράγιο καὶ τὸν ἡρωϊσμό του. (Λέγω «ἡρωϊσμός», γιατί, πραγματικά, ἕνας ἀνθρώπος ποὺ πάλευε τόσο σκληρὰ μετὴ τῆς ζωῆς, ὑποχωρομένους νὰ περάσει ἀπὸ τόσα ὄχι καὶ τόσον... ὑψηλὰ ἐπαγγέλματα, θάπρεπε νάχει μέσα του ἀρκετὰ ὑψωμένο τὸ ἠθικό φρόνημα γιὰ νὰ ἐπιμένει σὲνα δύσκολον ἀγῶνα).

Κι' ἄρχισε λοιπὸν τακτικὴ προπόνηση, πὺδ συστηματικῆ, στὰ ἀγωνίσματα τῶν δρόμων. Τὸ ΓΣΟ τὸν εἶχε προορίσει γιὰ τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνες κ' ἔπρεπε νὰ φανεῖ ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τοῦ Κυπριακοῦ ἀθλητισμοῦ. Γι' αὐτὸ ἕνα πείσμα ἀναπτύχθηκε βαθιὰ του γιὰ νὰ νικήσει στὰ μεγάλα στάδια. Εἶχε ἀπορροφηθεῖ ὅλο-τελα πὰ ἀπὸ τὸ ὄραμά του καὶ ζοῦσε ἀδερφοφωμένος με μιὰ εὐχάριστη προσδοκία, ποὺ ἔκανε τὸ ἀθλητικὸ κορμί του νὰ ριγίει ἀπὸ συγκίνηση καὶ τὴν καρδιά του νὰ πλημμυρίζει ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Στὸ Τρόοδος, ποὺ εἶχε πάει, γυμναζότανε μονάχος του. Προσπαθοῦσε νὰ σπάσει τὸ ρεκόρ του καὶ νὰ ποκτήσει ὅλη τὴν τέχνη ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴ διατήρηση τῆς ἀντοχῆς τοῦ ὁργανισμοῦ ὕστερ' ἀπὸ τὴν κατανάλωση τῶσων δυ-

οιλλίζει, χαλάει τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ κλάματα. Ἡ Πανδώρα μας—γιὰ τὸ τρομερὸ αὐτὸ ὄνομα εὐθύνεται ὁ κουμπάρος—:

—Θέλω ποπλόν...

Ἡ Κατινούλα θέλει παπουτσάκια. Ὁ Γιωργάκης δὲν φτάνε ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν ἄμεση ἐπένδυσή του θέλει καὶ ἀλογάκι. Ὁ Φαίδων—ἄ! ἄς ὄψεται ὁ ἀνόητος κουμπάρος—θέλει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ φουσαομόνικα

νάμεων στὸ τρέξιμον.

Καὶ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1933 στάλθηκε στὴν Ἀθήνα γιὰ τοὺς Προβαλκανικοὺς ἀγῶνες. Ἐκεῖ πέρα, εἶχε βρεθεῖ σὲνα καινούργιο περιβάλλον, πὺδ πλατύ, στὸ πλάι μεγάλων προπονητῶν καὶ «ἄσσω» τοῦ Ἑλληνικοῦ στίβου. Σχεδὸν αὐτοδημιούργητος ὁ Στέλιος Κυριακίδης, δὲν δειλίασε μπροστὰ στοὺς ἐπιστημονικὰ προγυμνασμένους ἀντιπάλους του. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ τιμήσει τὸν Κυπριακὸ ἀθλητισμὸ καὶ δὲν ἐννοῦσε νὰ ἐγκαταλείψει τὸ μεγάλο του ὄραμα.

Οἱ ἐκεῖ προπονητὲς—καὶ ἰδιαίτερα ὁ κ. Σίμιτσεκ—τὸν πρόσεξαν ἀμέσως καὶ στήριξαν πολλὰς ἐπιτυχίες αὐτοῦ. Στοὺς Προβαλκανικοὺς ἀγῶνες ἦρθε πρῶτος στοὺς δρόμους 5000 καὶ 10000 μέτρων, μετὰ τὰ ἑξῆς ρεκόρ: 5000 μέτρα: 16' 51" — 10000 μέτρα: 34' 34" Στὸ Μαραθῶνιο ἦρθε δεύτερος.

—Κι' αὐτὸ μετὰ πολλὰς δυσκολίες, μετὰ τὴν ἕλξη. Λέν μετὰ ὑπολογισανετὰ ἐκεῖ ἀθλητικὰ σωματεία γιὰ τὸ ἀγώνισμα αὐτό. Καὶ ὅμως μετὰ προκρίνανε γιὰ τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνες πιστεύοντας πὺδ εἶχα τις δυνάμεις, παρὰ τὴν καθυστέρησή μου, νὰ ἐξελιχτῶ.

Ὁ κ. Σίμιτσεκ, ποὺ στάλθηκε γι' αὐτὸν ἐκείνη τὴν ἀνάγκη πατέρας καὶ ὁδηγητῆς, τοῦδωσε θάρρος. Ἦξερα πὺδ εἶχε νὰ κάνει μένα νέον ἀθλητὴ, ποὺ περιέκλειε μέσα του ἀνεκδήλωτες δυνατότητες γιὰ μιὰ μεγάλη ἀθλητικὴ σταδιοδρομία. Ὁ Οὐγγρος προπονητὴς τοῦ ἔδωσε πολλὰς ὁδηγίες ὅταν θὰ γυροῦσε στὴν Κύπρο. Ἡ ἐπιτυχία του στοὺς Προβαλκανικοὺς ἦταν μιὰ ὑπόσχεση, γιὰ τὴν νίκη του στὸ μεγάλο στίβον τοῦ Ζάγκρεμπ. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ νέες του προπονήσεις γινόντουσαν μετὰ περισσότερα κουράγιο καὶ συστηματικώτερα. Διατηροῦσε τακτικὴ ἀντοχή μετὰ τὸν κ. Σίμιτσεκ

διαφορὰ πὺδ ἀκόμα στὸ Μαραθῶνιο δὲν ἐσημείωσε ρεκόρ ἀνώτερον κ' αὐτοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ. Στοὺς Πανελληνίους (26—27 Μαΐου) κέρδισε στοὺς δρόμους 5000 (16' 12") καὶ 10000 (34' 53"). Παρατηρῶ στὸ συνομιλητὴ μου πὺδ ἔχει μείνει πίσω ἀπὸ τὸ ρεκόρ του στὰ 10000 μέτρα ποὺ πραγματοποιήσε στοὺς Παγκυπρίους καὶ ζητῶ τὸ λόγο.

—Μάλιστα. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴ βιασύνη τοῦ ἀντιπάλου μου, τοῦ Βλάχου. Ἐτρέξα περισσότερον στὴν ἀρχή, νομίζοντας πὺδ ἔτσι θὰ τὸν ἀντιμετωπίσω καλλίτερα καὶ κούραστικα.

—Ὁ Βλάχος, λέω, ὑποθέτω πὺδ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλλίτερος δρομεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ἐτσι δὲν εἶναι;

—Μάλιστα. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀθλητὲς εἶναι καλοὶ. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, τοὺς χαλοῦνε οἱ διάφοροι προπονηταὶ ποὺ ἐπεμβαίνουν στὰ καθήκοντα τοῦ κ. Σίμιτσεκ. Παρακαλῶ νὰ τονισθεῖ ἰδιαίτερος αὐτὴ ἡ γνώμη μου.

—Εὐχαριστῶς. (Μὰ δὲν μπορῶ, βέβαια, νὰ τὴ σχολιάσω ἀφοῦ δὲν ξαίρω πρόσωπα καὶ πράγματα. Ἀφοῦ ὅμως προέρχεται ἀπὸ ἕνα εὐλικρινῆ καὶ μυαλωμένο ἀθλητὴ, ποὺ ἔζησεν ἀπὸ κοντὰ τὴν Ἑλληνικὴ ἀθλητικὴ πραγματικότητα, δὲν ἔχω λόγους νὰ τὴ θεωρῶ ἀβάσιμη ἢ τουλάχιστον μὴ συζητήσιμη).

Καὶ ξαναγυρίζει μόνος του στὸ θέμα μας:

—Ὁ ΣΕΓΑΣ (*Σύνδεσμος Ἑλληνικῶν Ἀθλητικῶν Σωματείων) ἤθελε νὰ με κρατήσῃ στὴν Ἀθήνα, μετὰ τὴν ἐπιτυχία μου στοὺς Πανελληνίους. Γι' αὐτὸ μοῦ ἔβγαλε εἰσιτήριο Β' θέσεως γιὰ τὴν ἐπιστροφή μου (ἔπρεπε νὰ γυρῶ στὴν Κύπρο) καὶ μοῦδωσε τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸ γιὰ τὴν ἐκδουση διαβατηρίου.

—Πῶς; Δὲν πήγατε μετὰ διαβητήριο στὴν Ἑλλάδα;

—Ὁχι! Πῆγα μετὰ «πασσέ», μαζὶ μετὰ τρεῖς ἄλλους ἀθλητὰς τοῦ Γ.Σ.Ο, ποὺ μοῦκανε κ' ὄλας τὰ ἔξοδα «πηγαιμὸ—ἐρχομὸ». Κάθησα λοιπὸν λίγες μέρες, στὴν Κύπρο καὶ γύρισα στὴν Ἀθήνα.

—Πῶς σὰς χρησιμοποίησε ὁ Σ.Ε.Γ.Α.Σ.;

—Ἐκανα τακτικὰς προπονήσεις. (Ὁ κ. Σίμιτσεκ ὑπῆρξε γι' αὐτὸν ὁ προστάτης κ' ὁ ἐπιστήμονας προπονητῆς). Καὶ κάθε Κυριακὴν σχεδὸν ἐπὶ ἕνα μῆνα ἔλαινα μέρος σὲ διάφορους ἀγῶνες. Αὐτὸ με κούρασε πολὺ. Σκεφθεῖτε πὺδ ἔμεινα πίσω κ' ἀπὸ τὰ δικά μου τὰ ρεκόρ.

Ἦταν ἔγιναν οἱ Προβαλκανικοὶ (14—15 Αὐγούστου τοῦ 34) ἠτήθηκα στὸ Μαραθῶνιο. Καὶ ὅμως εἶχα προκριθεῖ γιὰ τοὺς Βαλκανικοὺς. Εἶχε πεποίθησεν σὲ μένα ὁ ΣΕΓΑΣ ὁ κ. Σίμιτσεκ

τὸ τρομερὸ αὐτὸ ὄνομα εὐνοῦνται ὁ κουμπάρος—

—Θέλω πομπόν...

Ἡ Κατινούλα θέλει παπουτσάκια. Ὁ Γεωργάκης δὲν φτάνει πὺν ἀπαιτεῖ τὴν ἀμεση ἐπέδυσή του θέλει καὶ ἀλογάκι. Ὁ Φαίδων—ἄχ! ἄς ὄψεται ὁ ἀνόητος κουμπάρος—θέλει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ φουσαρόνικα.

Μόλις πατήσω τὸ ποδάρι μου στὸ σπῆτι, ὀρχίζοννε οἱ διαδηλώσεις. Μὲ τραβᾶει ὁ ἓνας ἀπ' ἐδῶ κι' ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ. Ἡ γυναίκα δὲν περιορίζεται στὶς φωνές.

Ἀπειλεῖ πὺς θὰ ἐγκαταλείψει τὴν οἰκογενειακὴ ἐστία ἂν δὲν βρεθεῖ μιὰ λύση—ἂν δὲν μπαλωθεῖ ἐπὶ τέλους ἡ κατάσταση. Καὶ πὺς θὰ γίνει αὐτὸ τὸ θαῦμα; Βελόνην ἔχομεν, διάθεσιν ἔχομεν, κλωστήν ὅμως δὲν ἔχομεν, ἐμβάλωμα οὐκ ἔχομεν.

Μὲ τέτιες τριχυμίες λοιπὸν ἡ ζωὴ νομίζω πὺς δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη ὑπόθεση.

—Καὶ μήπως σκέφτεστε ναυτοχτονήσετε;

—Ὁχι! Σκέφτομαι μόνο νὰ ὑποβάλω αἴτηση στὸν... Ὁμηρο νὰ γράψει τὴν Ὀδύσειά μου. Θὰ παραλάβω τὰ χειρόγραφα κι' ὅταν πηγαίνω σπῆτι μου θὰ κάθουμαι σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ τὰ διαβάζω. Ἔτσι θὰ μοῦ περνᾶει ὁ καιρὸς καὶ δὲν θὰ κούω τις διαδηλώσεις τῶν γύρω μου.

ΤΕΥΚΡΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ :—Ἐνα ἀθωότατο χρονογράφημά μου μὲ τὸν τίτλο «ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ» (τοῦ περασμένου Σαββάτου) παρεξηγήθηκε ἀπὸ μερικοὺς. Παρακαλοῦνται νὰ τὸ ξαναδιαβάσουν ὀλόκληρο καὶ νὰ εἰσδύσουνε στὸ πνεῦμα του. Τότε θὰ δοῦν πὺς δὲν ἀναφέρεται παρὰ σὲ οἰκογενειακὰς ὑποθέσεις καὶ θὰ καταλάβουν πὺς ὁ «ἀντίπαλος» τοῦ ἡρώα μου δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν γυναίκα του!

τοῦ ἔδωσε πολλές ὁδηγίες ὅταν θὰ γυρνοῦσε στὴν Κύπρο. Ἡ ἐπιτυχία του στοὺς Προβαλκανικοὺς ἦταν μιὰ ὑπόσχεση, γιὰ τὴ νίκη του στὸ μεγάλο στίβο τοῦ Ζάγκρεμπ. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ νέες του προπονήσεις γινόντουσαν μὲ περισσότερο κουράγιο καὶ συστηματικώτερα. Διατηροῦσε τακτικὴ ἀλληλογραφία μὲ τὸν κ. Σίμιτσεκ, πὺν τοῦ ἔγραφε πάντα ὁδηγίες κα' ἐνθαρρυντικὰ λόγια. Γυμνάστηκε ὅλο τὸ χειμῶνα τοῦ 1933 καὶ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1934, στὸ Γυμναστήριον τοῦ Γ.Σ.Ζ. καὶ στὸ χωριὸ του. Ἐδωσε μεγαλειότερη προσοχὴ στὸ Μαραθῶνιο. Καὶ κάθε μέρα ἐνιωθε πὺς ἦταν πὺν κοντὰ στὸ θρίαμβο. Πέρασαν πέντε μῆνες μὲ διαρκὴ προπόνηση κα' ἦρθαν οἱ Παγκύπριοι τοῦ 1934 (11 Ἀπριλίου). Τότε κατέβηκε στὸ στίβο μὲ πεποίθηση στὶς δυνάμεις του καὶ κέρδισε σὲ τέσσερα ἀγωνίσματα δρόμων. Ἀνακηρύχτηκε πολυνίκης ἀθλητής. (Τοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς παρακολούθησε κι' ὁ κ. Σίμιτσεκ).

Ἴδου τὰ νέα του ρεκόρ: 1500 μέτρα: 4' 21"—5000 μέτρα: 16' 20"—10000 μέτρα: 34' 47" καὶ 20000 μέτρα: 1 ὥρα 11' 9" 2)5,

Ὅλ' αὐτὰ μᾶς τὰ διηγεῖται ὁ ἴδιος μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εὐχέρεια λόγου. Σὰ νὰ τὰ διαβάσει σὲ βιβλίο. Δὲν δυσκολεύεται οὔτε στὶς ἡμερομηνίες, οὔτε στὰ νούμερα τῶν ἐπιδόσεων του. Ἀπαράλλακτα ὅπως ἓνας ποιητὴς θυμᾶται τοὺς στίχους του.

Ὁ θρίαμβος αὐτὸς τοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ προκριθεῖ καὶ γιὰ τοὺς Πανελληνίους. Ἦδη ὁ Κυπριακὸς ἀθλητικὸς κόσμος ἤρχισε νὰ διαβλέπει στὸ πρόσωπο τοῦ Κυριαδη, μιὰ σταθερὴν ἀθλητικὴν ὀντότητα μὲ εὐρύτατο μέλλον. Καὶ δὲν διαψεύθηκαν οἱ ἐλπίδες του. Μὲ τὴν

σὲ διαφοροὺς ἀγῶνες. Αὐτὸ μὲ κούρασε πολὺ. Σκεφθεῖτε πὺς ἔμεινα πίσω κι' ἀπὸ τὰ δικά μου τὰ ρεκόρ.

Ὅταν ἔγιναν οἱ Προβαλκανικοὶ (14—15 Αὐγούστου τοῦ 34) ἠττήθηκα στὸ Μαραθῶνιο. Καὶ ὅμως εἶχα προκριθεῖ γιὰ τοὺς Βαλκανικοὺς. Εἶχε πεποίθηση σὲ μένα ὁ ΣΕΓΑΣ, ὁ κ. Σίμιτσεκ καὶ ἐγώ.

Ἦρθε λοιπὸν ἡ ἡμέρα τῶν Βαλκανικῶν ἀγῶνων (26 Αὐγούστου 34) Εἴμαστε στὸ Ζάγκρεμπ. Γύρω μου ἔακουσμένοι ἀθληταί.

—Ποιοὶ ἦταν οἱ ἀντίπαλοί σας;

—Οἱ κυριώτεροι εἶναι ὁ Ἀλβανίτης («Ἕλλην»), ὁ Μάνεα (Ρουμάνος) καὶ ὁ Μπροῦτσε (Σέρβος). Ὁ Μπροῦτσε ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ «φαβορί» γιὰ τὰ 10.000 μέτρα.

—Δηλαδὴ;

—Κεῖνος πὺν τὸν νομίζανε γιὰ σίγουρο νικητὴ.

—Σὲ ποῖο ἀγώνισμα πήρατε μέρος πρώτα—πρώτα;

—Στὸ 10 000 μέτρα, στὶς 26 Αὐγούστου. Καὶ νίκησα. Πέτυχα νέο Βαλκανικὸ ρεκόρ—33' 49" 2)10.

—Πότε κερδίσατε στὸ Μαραθῶνιο;

—Στὶς 2 Σεπτεμβρίου. Ὅλη τὴ βδομάδα πὺν μεσολάβησε, προπονήθηκα. Κι' ἐνιωθα πὺς εἶχα ἀρκετὴ δύναμη μέσα μου γιὰ νὰ νικήσω.

—Ποιοὶ ἦταν οἱ ἀντίπαλοί σας στὸ Μαραθῶνιο;

—Ὁ Γκάν (Ρουμάνος) ὁ περσινὸς καὶ ὁ προπέρσινος νικητὴς τῶν Βαλκανικῶν ἀγῶνων. Ὁ Σπόρν (Γιουγκοσλαῦος) μὲ πολὺ καλὸ ρεκόρ (2 ὥρες καὶ 59') κ. ἄ. Δὲν μὲ φοβίζανε ὅμως τὰ ρεκόρ τους, γιὰτ' ἤξαιρα πὺς ἔπρεπε νὰ παλαίψω σκληρὰ γιὰ νὰ τιμῆσω τὸν ἀθλητισμὸ μας.

Αὐτὴ ἡ μεγάλη πίστη στὸν ἑαυτό του καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἐπί-

γνωση τῆς ἠθικῆς του εὐθύνης γιὰ τὸν θρίαμβο τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ, ὑπῆρξαν οἱ πρωταρχικὲς αἰτίες τῆς νίκης του. Ἀλλά... κάτω ἀπὸ ποιὲς συνθήκες καὶ μὲ ποῖο τρόπο ἐθριάμβευσε στὸ Μαραθῶνιο ὁ Στ. Κυριακίδης; Θὰν τὸ ποῦμε αὔριο.

ΑΥΡΙΟΝ: Τὸ τελευταῖον.

Ζάγκρεμπ — Ἀθήνα — Κύπρος

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΕΡΟΝ ΠΡΟΣ ΑΓΟΡΑΝ

Ζητεῖται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας Λευκωσίας πρὸς ἀγορὴν νερόν 1 14 μισουρίου.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες διαθέσιμον τοιοῦτον ὅπως ἀπευθινθῶν πρὸς τὸν Ἀστυνόμον Λευκωσίας ἢ Ἀστυνόμον Πύλης Πάφου

Μιὰ ὥρα με τὸν δριαμβευτὴ τοῦ Ζάγκρεμπ κ. Στέλιον Κυριακίδη

Μιὰ νοερὴ συνάντηση με τὴν ἀνθρωπόμαζα τοῦ Ζάγκρεμπ.
Πῶς κέρδισε τὴ νίκη. Τὸ ρολοῖ πὺ ρυθμίζει τὸ τρέξιμο.
Χιόνια στὰ βουνά.—Τσουχτερό κρύο.—Ψιλὴ βροχή.
Τὸ πρῶτο Εὐρωπαϊκὸ ρεκόρ τοῦ Μαραθωνίου.
Ἡ νέα ζωὴ του στὴν Ἀθήνα.—Ἑλληνο Οὐγγρικοὶ
ἀγῶνες — Στὴν Κύπρο — Προσολυμπιακοὶ ἀγῶνες.

4ον (Τελευταῖον) Τοῦ συνεργάτου μας ΤΕΥΚΡΟΥ ΑΝΘΙΑ

Σὲ μιὰ στιγμή σταματᾶω τὸ γράψιμο. Κοιτάω λοξὰ τὸ συνομιλητὴ μου. Δὲν με βλέπει ἐκεῖνος. Τὰ μάτια του εἶναι στραμμένα σὲ κάποιο ἀκαθόριστο σημεῖο. Θαρρεῖς πὺς προσπαθεῖ τὸ βλέμμα του νὰ διαπεράσει τὸν ἀντικρινὸ τοῖχο, νὰ ἐκμηδενίσει τὶς ἀποστάσεις καὶ νὰντικρύσει τὴ μεγάλη ἀνθρωπόμαζα, πὺ με ἀγωνία παρακολουθοῦσε τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ζάγκρεμπ. Νά τοις! Μεταφέρεται νοερὰ στὸ σημεῖο τοῦ ξεκινήματος γιὰ τὸ Μαραθῶνιο, κοιτάει με θάρρος τοὺς πλαῖνοὺς ἀντιπάλους του καὶ νιώθει ἀκόμα μιὰ φορά τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴ συγκίνηση τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ζωηρὲς παραστάσεις ξεπηδᾶνε μπρὸς στὰ μάτια του καὶ ζεῖ ἓνα ὄνειρο, πὺ γίνηκε πραγματικότης. Μά, ὡς τόσο, δὲν χάνει οὔτε στιγμή τὴν ψυχραιμία του. Συνεχίζει τὴ διήγησή του, σύντομα, καθαρὰ καὶ ἰσορροπημένα

Τὸ κρύο ἦταν τσουχτερό. Μακρὰ στὰ βουνὰ χιόνιζε. Κ' οἱ διαθέσεις τοῦ οὐρανοῦ δὲν φαινότανουσιν διόλου εὐνοϊκὲς γιὰ τοὺς δρομεῖς τοῦ Μαραθωνίου. Σύγνεφα ἀπειλητικά, βαρυφορτωμένα, ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἀναλυθοῦν σὲ δάκρυα. Τὸ κρύο προχωροῦσε ὡς τὸ κόκκαλο κ' ἔκανε τὰ κορμιά τῶν θεατῶν—πὺ δὲν τὰ ζέσται-

νεν ἢ ἱερὴ φωτιὰ τῆς εὐγενικῆς φιλοδοξίας—νὰ τρέμουν. Γι' σημασία ὅμως ἔχουν ὅλα αὐτὰ γιὰ ἓνα ἄνθρωπο ἀποφασισμένο νὰ νικήσει—ἔστω κι' ἂν ὕστερ' ἀπ' τὴ νίκη θὰ πεθάνει;

Δίδεται τὸ σύνθημα: «Οἱ ἄσσοι» τοῦ Μαραθωνίου ξεκινᾶνε καὶ προχωροῦν καθένας με τὸν τρόπο του. Ἄλλος βιάζεται νὰ κόψει δρόμο, γιὰ νὰ κουράσει τὸν ἀντίπαλό του, ἄλλος φυλάγει τὴν ὄρεξή του γιὰ τὸ τέρμα καὶ ἄλλοι κανονίζουνε τὸ τρέξιμό τους ὅπως νομίζουνε καλλίτερα. Ὁ Στέλιος Κυριακίδης, ἔχει ἤδη καταστρώσει τὸ σχέδιο τῆς ἐπιτυχίας του.

Οὔτε θὰ βιάζεται, οὔτε θὰ τρέχει σιγὰ—σιγὰ. Ὅπως στὸ Μαραθῶνιο τῆς ζωῆς γιὰ νὰ νικήσεις χρειάζεται ρυθμὸς καὶ ἰσορροπία δυνάμεων, ἔτσι καὶ στὸν πραγματικὸ Μαραθῶνιο. Ἡ ἀλάθευτη διαίσθηση τοῦ Στέλιου Κυριακίδη τὸν βοήθησε. Κανόνισε τὸ τρέξιμό του: 4' λεπτὰ κάθε χιλιόμετρο.

Θέλοντας νὰ πάρω μιὰ ἰδέα τοῦ τρεξίματος αὐτοῦ ρωτᾶω τὸ συνομιλητὴ μου:

—Πόσα λεπτὰ χρειάζονται γιὰ κάθε χιλιόμετρο σὲ μιὰ συνηθισμένη πεζοπορία;

—12' Ἐπομένως ἔτρεχα τρεῖς φορές γρηγορώτερα ἀπὸ ἓνα πεζοπόρο (συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

Μια ώρα με τον δριαμβευτή του Ζάγκρεμπ κ. Στέλιον Κυριακίδη

(συνέχεια εκ της 1ης σελίδος)

—Και κρατήσατε την ταχτική αυτή απ' την αρχή ως το τέλος;

—Όχι! Στα τελευταία χιλιόμετρα είχα ξεπαγιάσει από το κρύο κι' από την ψιλή βροχή. Κ' έτρεξα λίγα χιλιόμετρα με 3' λεπτά το χιλιόμετρο. Κοιτούσα το ρολόι μου και κανόνιζα το τρέξιμό μου.

—Πότε είχε αρχίσει η βροχή;

—Από το 80 χιλιόμετρο και σταμάτησε μετά το 110.

—Φθάσανε όλοι οι αντίπαλοί σας στο τέρμα;

—Όχι! Ο Σέρβος έπεσε στο 80 χιλιόμετρο όταν άρχισε η ψιλή βροχή.

—Ποιό είναι το ρεκόρ σας στο Ζάγκρεμπ;

—Δυό ώρες 49' και 42". Είναι το πρώτον Ευρωπαϊκό ρεκόρ του 1934.

Αυτές οι λεπτομέρειες με άρκοῦν. Δέν θέλω νά κουράσω περισσότερο το συνομιλητή μου, ρωτώντας τον για τις υποδοχές που τουχουν κάνει στο Ζάγκρεμπ και στην Αθήνα, ούτε για τα θλιβερά έπεισόδια των Βαλκανικών αγώνων. Έκεῖνο που μ' ενδιαφέρει περισσότερο είναι το γεγονός πως ο Στέλιος Κυριακίδης κέρδισε μιὰ νίκη υπέροχη κάτω από δύσκολες συνθήκες, χάρη στη λογική, το θάρρος και την αυτοπεποίθησή του.

Μένδιαφέρει επίσης η ζωή του στην Αθήνα μετά το θρίαμβο. Και ζητάω σχετικές πληροφορίες. "Ήξαιρα πως η οικονομική του κατάσταση δέν ήτανε υποφερτή ως την εποχή που ο Δήμος Αθηναίων τον διώρισε σέ κάποια θέση με ώρισμένο μισθό. (Ο κ. Στυλιανάκης μου είλε πως ο Νικητής του Ζάγκρεμπ πήγε νάγωνιστεί για την εξύψωση του Έλληνικού άθλητισμού μόνο με...δέκα δραχμές στην τσέπη!).

Γύρισα στην Αθήνα, — συνεχίζει ο κ. Κυριακίδης — κι' άρχισα σκληρή προπόνηση για τους Έλληνο—Ούγγρικούς αγώνες. Εδύχω ο Δήμος Αθηναίων μου προσέφερε δουλιὰ με 3000 δραχμές το μήνα κι' έτσι έζούσα όπωσδήποτε. Είναι αλήθεια πως το ποσό δέν ήτανε άρκετό για την καλή συντήρησή μου. Άλλως τε κάθε μήνα έπρεπε νά στέλλω και 500 δραχμές στο φτωχό πατέρα μου. Με 2.000 δραχμές καταβαίνετε πως δέν μπορεί νά ζήσει καλά ένα γνήσιο άθλητικό κορμί.

—Που μένατε; τον έρωτώ. ("Ηταν ανάγκη νά τó μάθω κι' αυτό, γιατί πληροφορήθηκα πρωτύτερα πως δέν ήταν καλό τό σπίτι που κοιμότανε ο Κυριακίδης).

—Έμενα στα αποδυτήρια του Σταδίου. Σένα ώραίο βουνό.

—Άντίκρου από τς Βαθρακονήσι; (Τόν έρωτώ, ανασκαλεύοντας τις αναμνήσεις μου από την Αθήνα.)

—Άκριβώς. Δέν ήταν άσκημα εκεί πάνω. Άέρας καθαρός, πρασινάδα και πλάι μου ο κ. Σίμιτσεκ, που κατοικούσε στο ίδιο μέρος. Το δωμάτιο μου, άρκετά καλό.

Έχοντας την έντύπωση πως ο Στ. Κυριακίδης είναι παντρεμένος, τόν ρώτησα:

—Και η οικογένειά σας; Έμενε κι' αυτή μαζί σας;

—Μά δέν είμαι παντρεμένος. Έχω μεγαλύτερο αδελφό, και θέλω νά τόν παντρέψω. Ύστερα θά σκεφτώ γιό τόν εαυτό μου.

—Μά συνήθως οι μεγαλύτεροι αδελφοί πρέπει νά φροντίζουν για τους μικροτέρους.

—Όχι! δέν πρέπει νά εγκαταλείψω τόν αδελφό μου. Έχω καθήκον νά τόν βοηθήσω.

Ήρθε η στιγμή νά χρησιμο ποιήσω τή δημοσιογραφική άναίδεια και δέν ένοσώ νά χάσω τήν ευκαιρία. Τόν έρωτάω λοιπόν:

—Μήπως νομίζετε πως η παντρεία θά σας βλάψει εσάς ως άθλητή;

—Όχι! έχουμε παραδείγματα, που αποδεικνύουν πως ο γάμος δέν είναι εμπόδιο για τους άθλητάς. Ο Φιλλανδέζος Μαραθωνιονίκης Νούρμ, είναι παντρεμένος, έχει και παιδί. Και όμως είναι από τους καλλίτερους δρομείς του Μαραθωνίου. Μ' αυτόν έλπίζω νά νά παλαίψω.

—Είπατε πως προγυμναζόσαστε για τους Έλληνο—Ούγγρικούς αγώνες. Πότε έγιναν αυτοί;

—Στις 7 και 8 Οκτωβρίου. Τώρα τελευταίως. Δέν έτρεξα όμως Μαραθώνιο. Έτρεξα μόνο 30000 μέτρα και ήρθα πρώτος με ρεκόρ 1 ώρα 56' 35".

—Ποιός ήταν ο καλλίτερος αντίπαλός σας;

—Ο Κάλामπος, Ούγγαρεζος, από τους καλλίτερους πρωταθλητάς τής Κιόρως.

Νομίζω πως δέν πρέπει νά ένοχλήσω τό συνομιλητή μου περισσότερο για τή ζωή του στην Αθήνα κ' ίσχυμαι στο περισσότερο έκτετατο ζήτημα τής εγκατάστα

σής του στην Κύπρο. Ξαίρω όλα τα καθέκαστα. Ως τόσο ήθελα νά μάθω τις έντυπώσεις του από τις υποδοχές που τού κάνανε.

—Πώς περάσατε στη Λεμεσό;

—Είμαι εύχαριστημένος από τό Γ. Σ. Ο και από τόν Δήμαρχο Λεμεσοῦ. Φροντίσανε οι άνθρωποι όσο μπορούσαν, νά μου βροῦν δουλειὰ. Έπιθυμώ όμως νά γράψετε πως είμαι έξαιρετικά εύχαριστημένος από τή Λευκωσία και ιδιαίτέρως από τό «Αποέλ», τόν κ. Δέρβη και τόν κ. Γ. Πούλια. Με περιβάλανε με πατρική στοργή και άνεχτίμητο ενδιαφέρον. Είμαι πολύ συγκινημένος από τή δεξίωση που μου έγινε.

Μάλιστα. Γράφω ό,τι μου είλε, προσθέτοντας τα συγκαρητηριά μου σέ όλους όσους ένεργήσανε για τήν αποκατάσταση στην Κύπρο του Κυριακίδη και ιδιαίτερα στον κ. Γ. Πούλια, που — όπως μαθαίνω — πρωτοπλησίασε τόν κ. Δήμαρχο για τόν σκοπό αυτό.

Η συνέντευξή μας βρίσκεται στο τέρμα της. Ο ακούραστος Μαραθωνιονίκης είναι στη διάθεσή μου, μδλο που κάποιοι φίλοι του τόν περιμένουν. Και υποβάλλω τις τελευταίες μου έρωτήσεις:

—Πρόκειται νά πάρετε μέρος σέ άλλους μεγάλους αγώνες;

—Θά γίνουνε στο Όλοσ της Νορβηγίας οι Προολυμπιακοί αγώνες. Πιστεύω πως θά πάρω μέρος. Δέν με προσκαλέσανε όμως ακόμα επισήμως. Έκει, θά έχω νά αντιμετώπισω τόν περίφημο Ζαμπάλα, τόν Όλυμπιονίκη του Λός Αντζελες, που έχει ρεκόρ 2 ώρες 31' 35". Αυτός είναι από τήν Αργεντινή. Πολύ δυνατός άθλητής. Έλπίζω όμως νά κατεβάσω τό ρεκόρ του Ζάγκρεμπ και νά παλαίψω αποτελεσματικά μαζί του.

Του τό εύχομαι.

ΤΕΥΚΡΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

~~~~~